

Được anh yêu là may mắn của em

Gặp anh năm mười bảy tuổi, và tôi cho đó là định mệnh của cuộc đời mình!

Tôi và anh đến với nhau khi còn rất trẻ, anh học trên tôi một lớp, anh không phải là người sâu sắc như những đứa bạn trai của tôi được biết. Anh sống thật tình và đủ để cho tôi thấy bình yên... !!!

Chúng tôi bên nhau được sáu năm, một khoảng thời gian không phải là dài nhưng cũng không phải là ngắn... phải trải qua được bao nhiêu khó khăn chúng tôi mới nhận ra được cuộc sống này mình là của nhau.

Quen anh và yêu anh, nhưng trong tâm trí tôi lúc nào cũng tìm kiếm người để cho mình được cuộc sống khá hơn tốt hơn, bởi anh xuất thân từ một gia đình nghèo... không nhà cửa k địa vị xã hội mà lại là một người không có chí cầu tiến. Cái gì đến cũng phải đến tôi rời bỏ anh để theo một cậu bạn học chung cấp ba... gia cảnh có điều kiện lại học giỏi mộng cao và còn rất đẹp trai, cô nào mà không mơ ước... Tôi rời bỏ anh dù cho anh khóc lóc van xin... lúc đó tôi trở nên xa lạ với anh... Tôi không biết được tôi đang rời bỏ cái thứ mà anh cho tôi hạnh phúc như thế nào... người đàn ông muốn đem cho tôi hạnh phúc nhưng tôi lại muốn rời bỏ anh để đi tìm kiếm một thứ ảo tưởng, cứ nghĩ mình đã đúng.

Tôi cứ nghĩ chỉ cần có một người yêu đẹp trai, giàu có, học giỏi là mình sẽ được hạnh phúc, nhưng tôi đã sai... anh ta có tất cả mọi thứ mà các cô nàng si mê nhưng lại quá vô tâm... yêu một người vô tâm có phải là bất hạnh nhất của một người con gái hay không.

So với anh ấy anh ta không bằng một thứ gì hết, khi anh lo cho tôi tất cả từ miếng ăn giấc ngủ từ những việc nhỏ nhất thì anh ta lại không thể, anh lúc nào cũng vậy ngay cả khi em đi với người khác anh cũng lo em sẽ không được hạnh phúc em sẽ buồn.

Tôi lại quyết định rời bỏ người yêu mới chưa được một tháng vì cảm giác quá chông chênh, không cho tôi được chỗ dựa... Tôi lại nhớ đến anh!

Người đàn ông của tôi đã phải sống như thế nào trông nhưng ngày tháng

không có tôi, sao bao lần điện thoại và nhắn tin... tôi cũng đồng ý gặp lại anh, trông anh già hơn trước, chỉ mới là sinh viên năm hai thôi nhưng nhìn anh cần cỗi hơn trước rất nhiều... anh hút thuốc đi nhậu nhiều hơn, bạn anh ai cũng bảo quên tôi đi... nhưng ai nói gì anh cũng kệ, anh bảo vệ tôi ngay cả khi gia đình anh phản bác... Tôi đâu ngờ anh yêu tôi nhiều đến thế!

Đêm nào anh cũng phải uống 2 3 viên thuốc ngủ nhưng cũng không ngủ được, cứ nhìn vào điện thoại xem tôi có trả lời tin nhắn cho anh hay không. Nhưng lúc đó tôi đang mãi vui với cuộc tình mới mà đâu biết được người hàng ngày chăm sóc và lo lắng cho tôi đang buồn nhiều đến thế. Anh suy sụp tin thần không học hành được gì cả... Ngày hẹn được tôi, cả hai gặp nhau ở công viên gần trường... đến nơi anh nhìn tôi mà khóc, tiếng khóc không có lời... chỉ là tiếng nấc trong im lặng của cả hai... Tim tôi bất chợt đau thắt lại... tôi đang làm cái gì vậy...

Anh ôm choàng lấy tôi ... hình như tôi đã quá may mắn khi có được một người đàn ông luôn bên mình và bảo vệ mình! Tôi cũng yêu anh, anh là người đánh thức tôi từ trong giấc mơ ảo tưởng ấy!!